

Παναγιώτης Κερασίδης

Περνώντας μέσ' από τὸ ἐρεθισμένο πρόσωπό μου, καθώς βγαίνει
στὸν κόσμο ἡ στιγμή τσακίζεται.

Τὸ ξυπνητήρι δὲ χτύπησε·

γι' αὐτὸ ἐτοιμάζομαι νὰ τὸ διορθώσω μ' ἓνα ἐπίμονο κοίταγμα
συγκεκριμένο,

σὰν νὰ πετάω πάνω.

Μπορῶ νὰ γελάσω μ' αὐτὸ καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα τραγικά ποῦ
μοῦ ἀραδιάζεις στὴ χούφτα μου

μπορῶ μ' αὐτὰ νὰ σὲ χαϊδέψω σ' ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο
ἀνοίγοντας ἔτσι τὴ μνήμη σου στὴ νύχτα ποῦ δὲν εἶχες φόβο.

Οἱ ιδέες σου εἶναι κουρασμένες,
καὶ μόνη σου τὸ λές: ἂι στὸ διάολο ιδέες κριτική κουτσομπολιὸ
τὰ βαρέθηκα ὅλα,

πᾶμε μία βόλτα στὴν κρύα νύχτα.

Τὴν νύχτα τὴν κάνουμε ὅ,τι θέλουμε.

Τὸ πρωτὶ ξυπνάω μόνος καὶ κοιτάω ἔξω.

Τι ὥραϊα ποῦ εἶναι!

Θέλω γυναίκα.

Νὰ μένω μόνος καὶ μετὰ ἀπ' αὐτήν.

Τι ὄνειρο ἦταν αὐτὸ ποῦ εἶδα!

Γίνεται μιὰ ἐπίθεση ιδεολογική

οἱ φωλιές ἀμύνονται μὲ τὴν μεθυστική ἀνατριχίλα τῶν κραυγῶν.

Κάθε μέρα γίνεται καὶ κάποια ἀλλαγὴ,

τὸ φωτεινὸ σου πρόσωπο μυστήριο συμβολίζει τὸ ρηθέν: «τὰ
πάντα ρεῖ».

Τὰ δάχτυλά σου μπαίνουν στὸ σῶμα μου

δοκιμάζοντας νὰ παίξουν τὸ παιχνίδι τῆς ἀνάστασης.

Τὰ δάκρυά σου εἶναι γιὰ τὰ μικρά καὶ τὰ μεγάλα παιδιά πεδίων
μάχης.

Ζεῖ εἰσπνέοντας ὁλόκληρη τὰ τρομερὰ χάρδια.

Τὸ κορμί της ἐν στύσει

ἀπειλεῖ τίς περιπλανώμενες ιδέες μιᾶς ἀσφαλοῦς καρέκλας.

Εὐθύμιος Λιόγας

Χιμαιρική ζωή, φίδια γυμνά γλιστροῦν, ξαπλωμένα κορμιά σὲ
λήθαργο κινοῦν τίς ἄκρες τῆς φωνῆς τους μὲ μισόλογα. Φεύ-
γουν κι οἱ μέρες μας μὲ θλίψη γοργὰ κυττώντας τὴν ἀνοιξη.
Θαμπὰ σὲ θυμᾶμαι καθώς ἔρχεσαι. Ἡ μέρα τῆς προσφορᾶς ξα-
νοίγεται στίς ἀναμενόμενες στιγμές τῆς καταστροφῆς. Σπάζει ἡ

πέτρα, ανοίγουν οἱ φωνές παράφωνα κι ὕστερα κλείνουν στήν
σιωπή.

☆

Τώρα πού ξυπνάμε ἀπὸ τὸ λήθαργο τῶν ἀδέξιων κινήσεων, γε-
μάτα ἀφή τὰ δάκτυλά μας τρυπᾶνε αὐτιά καὶ ὦμους δίνοντας
ζωή στὸ κοιμισμένο δέριμα.

☆

Θαρροῦν καὶ πάλι φέτος οἱ χαρὲς γεμίζοντας φωνή ἀπ' τὸ ἄ-
κουσμα τῶν στοιχείων τῆς φύσης. Καὶ μεῖς γυρίζοντας τὸ χρό-
νο στήν ἐποχὴ πού ζήσαμε θὰ κλείσουμε τὰ χέρια προστατευτι-
κά, τῇ θάλασσά μὲ τὰ βράχια δεμένα μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὰ γλυκὰ
κορμιὰ νὰ μείνουν προέκταση τῶν ματιῶν μας. Στιγμὲς κλειδιά
καὶ φῶς κριτήριο ὅλα αὐτὰ πού ξανακοιτάξαμε τὸ χειμῶνα. Νὰ
φεύγει ἡ γλῶσσα χαϊδεύοντας τῇ γῇ μαλακὰ ρουφώντας τὴ
δύναμη τῇ ζωϊκῇ, νὰ δίνει θρασεμένα χτυπήματα στὸ νοῦ πού
'κλείσε τὴ ζωὴ σ' ἓνα μόνο ἀστερισμό.

Γιῶργος Μουζάκης

Ἡ τελευταία ἀνάσα κάτω ἀπ' τὸ κύμα
θὰ μᾶς λυτρώσει.

☆

Τὸ πρωτὶ μιὰ στιγμούλα
κυλάει ὁ ἥλιος στὸ λαιμό σου
ἄχ νὰ προλάβω μιὰ σταλίτσα
τὸ μύρο τῆς λευκάδας σου.

☆

Μόλις ξεχνᾶμε τὰ χτεσινὰ μας κατορθώματα
γίνεται τὸ ὄνειρο ὁμορφὴ πλάση.

☆

Ἐδῶ

τὰ μάτια μου, ἐσὺ κι ὁ θόρυβος.
Ὅποτε φεύγω μένει ὁ θόρυβος μαζί σου
ρωτᾷς γιατί δὲν σὲ πιστεύω.